

Arrest

nr. 160 152 van 18 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 13 augustus 2012. De eerste bestreden beslissing werd aan verzoeker eveneens ter kennis gebracht op 13 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 7 december 2009 op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door : [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkene onmogelijk terug zou kunnen naar Pakistan omdat hij over geen geldig identiteitsdocument zou beschikken kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat hij de nodige documenten niet zou kunnen bekomen. Bovendien dienen wij te stellen dat dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Betrokkene beweert tevens dat hij zou vrezen voor zijn fysieke integriteit indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 1998 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 13.04.2002 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Ook de bewering dat hij alhier bij zijn broer van Belgische nationaliteit zou wonen en bij diens kinderen kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ook de bewering dat betrokkene zou instaan voor de zorg van de kinderen wanneer zijn broer uit werken gaat kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De broer van

betrokkene kan steeds beroep doen op diverse diensten zoals naschoolse opvang e.d. en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Het bestaan van de richtlijn 2004/38 op zich kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die verklaart waarom verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst teneinde er een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet. Betrokkene kan zich overigens niet dienstig beroepen op de richtlijn 2004/38; hij is geen begunstigde zoals omschreven in artikel 3.1 van de richtlijn. Betrokkene is geen onderdaan van een lidstaat van de Unie.

Ook de bewering dat betrokkene weinig zou hebben om naar de terug te keren kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar het onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien heeft de studie van het administratief dossier aangetoond dat betrokkene op 29.09.1998 een visum heeft aangevraagd heeft te Islamabad voor zichzelf, zijn vrouw en twee kinderen. Het mag duidelijk zijn dat de bewering dat betrokkene weinig zou hebben om naar terug te keren niet helemaal klopt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen contra-indicaties zouden zijn, dat hij nooit in aanraking gekomen zou zijn met de politie en een blanco strafregister zou hebben; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij werkbereid zou zijn, dat hij al het nodige zou doen om zich te integreren, dat zijn centrum van belangen in België zou liggen, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij verschillende taalcursussen gevolgd heeft welke hij met vrucht beëindigd zou hebben, dat hij actief contact zou zoeken met andere mensen, dat hij veel vrienden en kennissen zou hebben en dat hij zich goed aangepast zou hebben aan onze cultuur en gewoontes- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

Op 13 augustus 2012 werd aan verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de

Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en indien een verzoeker zijn belang bij een beroep tot nietigverklaring wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces blijken. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Uit de informatie overgemaakt door de gemachtigde aan de Raad op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker vrijwillig is vertrokken op datum van 26 augustus 2014 met als bestemming Islamabad. De raadsman bevestigt dit ter zitting en stelt zich wat betreft het belang van huidig beroep te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Conform de rechtspraak van de Raad van State toont men zijn belang niet aan door zich enkel naar de wijsheid van de Raad te gedragen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Bijkomend moet worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing stelde dat er geen buitengewone omstandigheden waren aangetoond waarom verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kon indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Door de vrijwillige terugkeer heeft verzoeker *de facto* aangetoond dat het voor hem niet buitengewoon moeilijk was terug te keren naar zijn herkomstland. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, gaat de Raad ervan uit dat een bevel maar eenmaal kan worden uitgevoerd.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan het vereiste actuele belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES